

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630;
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, nr. 7, Luna Ianuarie 2014

Programul liturgic pe Luna Ianuarie 2014

- * 1 Ianuarie 2014: Tăierea împrejur cea după Trup a Domnului; Sfântul Ierarh Vasile cel Mare (Anul Nou); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 5 Ianuarie 2014: Duminica dinaintea Botezului Domnului (Ajunul Bobotezei); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 6 Ianuarie 2014: Botezul Domnului (Boboteaza); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie; ora 11:30 Aghiasma Mare;
- * 7 Ianuarie 2014: Soborul Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 12 Ianuarie 2014: Duminica după Botezul Domnului; Începutul propovăduirii Domnului; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 19 Ianuarie 2014: Duminica a 29 – a după Rusalii, a celor 10 leproși; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 26 Ianuarie 2014: Duminica a 32 – a după Rusalii, a lui Zaheu; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 30 Ianuarie 2014, Joi: Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie.

Din cuprins:

- * Despre Spovedanie;
- * Sărbători în Ianuarie;
- * Evenimente Parohiale;
- * Învățăături duhovnicești;
- * Jurnal de gospodină;
- * Povestea vorbeii;
- * Colțul copilăriei;
- * Să facem cunoștință....;
- * Sfatul medicului;
- * Meditații.

„Atunci stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine?” (Matei 18. 32 – 33)

Stăpânul nostru al tuturor este numai Dumnezeu, care ne-a creat pe noi liberi, oameni după Chipul Său și frați între noi, cu puterea de a stăpâni pământul. Dar în marea noastră dorință de a stăpâni pământul, vrem să-l stăpânim și pe omul de lângă noi, pe care îl considerăm doar pământ, fără să vedem

că în el se află un alt suflet ca și al nostru. Și din prea multă libertate și cinste de care ne-a învrednicit Făcătorul nostru al tuturor, vrem să luăm chiar și locul lui Dumnezeu și să ne numim și noi stăpâni peste frații noștri. Dar nu cumva lucrul acesta l-a făcut oarecând și Lucifer, care a vrut să-și pună tronul mai sus de tronul lui Dumnezeu? Și din această cauză a fost doborât ca un fulger din cer, din cinstea în care se afla, ajungând din slujitor luminat - diavol viclean și întunecat.

Cinstea pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o nu este pentru vreun merit al nostru personal, pentru că suntem păcătoși. Totuși Dumnezeu ne iartă și ne mai îngăduie, chiar dacă uneori am merita să fim vânduți cu toate ale noastre sau puși în temniță, până când vom plăti toate datoriile noastre către El, sau până când vom răsplăti talanții primiți. Din fericire pentru noi, Dumnezeu nu se mânie în fiecare zi și nu este asemenea nouă. Ca semn că ne mai îngăduie până când vom răsplăti talanții, Tatăl nostru Cel ceresc ne dă sănătate și ne face parte și de cinste în rândul oamenilor. Ne rânduiește vreun loc de cinste și oameni care să ne asculte și să urmeze învățăturile noastre.

Toți oamenii suntem făcuți cu voința liberă. Dar suntem chemați ca de bună voie să ne asemănăm lui Dumnezeu, să ne facem împlinitori ai cuvintelor Sale, adică slugi vrednice, bune și credincioase. Nu ne-am câștigat libertatea prin luptă, ci ne-am născut cu ea. Din păcate însă, uităm de Cine suntem făcuți și ne ducem libertatea la extrem. Avem voie să facem orice, crezând că nimeni nu ne va trage la răspundere. Putem să nedreptățim oricât, crezând că dreptatea și corectitudinea sunt numai la noi. Nimeni nu are dreptate în fața noastră. Și dacă se întâmplă ca noi să fi greșit ceva, de ce să recunoaștem? E mai simplu să nu ne mai amintim ce am făcut, chiar dacă dovezile evidente sunt în fața noastră. Uităm cu totul cât ne-a iertat nouă Dumnezeu, pentru că L-am rugat. Uităm cinstea în care Dumnezeu ne-a pus. Și când fratele nostru mai mic vine la mâna noastră și ne aducem aminte că ne este dator sau ne-a greșit spunându-ne adevărul, nu mai punem nici un preț pe viața lui. Îl sugrumăm cu mâinile noastre și nu cumva să îndrăznească să ne ceară îngăduința până când ne va plăti tot, sau să ne spună că ne-a plătit datoria o dată! Și ce? S-o mai plătească încă o dată! Și ce dacă ne cere iertare? Noi nu iertăm, pentru că nu este posibil așa ceva! NOI avem dreptul să fim iertați de Dumnezeu când Îl rugăm și până la urmă, Dumnezeu este obligat să ne ierte, că doar nu ne rugăm degeaba. Dar să iertăm noi pe aproapele? Asta nu se poate!

Să ne aducem aminte însă că va veni vremea ca o dată să stăm înaintea înfricoșătoarei Judecăți a lui Hristos și atunci în zadar ne vom ruga de iertare, amintindu-ne că noi nu am iertat cât am fost în viață. Am avut posibilitatea ca de bună voie să ne facem slugi ale lui Dumnezeu, să ne asemănăm lui Dumnezeu în milostenie, în desăvârșire, în dreptate și să împărțim ale Sale dintru ale Sale. Dar am ales să ne răzvrătim împotriva Făcătorului nostru. Am ales să ne mândrim și să ne facem vicleni. Doar că slujirea nu prea se amestecă cu viclenia, după cum uleiul nu se amestecă cu apa. Și dacă s-ar amesteca, nu ar putea să fie de durată, pentru că atunci când se vor încălzi de focul chemării de la Dumnezeu la slujire, viclenia ar începe să sară afară și să ne ardă pe noi înșine, dar și pe cei din jur. Nu există slujire fără smerenie și fără prețuirea dreptății și iubirea aproapei. Iar dacă ne lipsește smerenia și în inimă își face cuib viclenia, atunci Dumnezeu va trimite alți slujitori care să ne lege și să ne scoată din slujba noastră, aruncându-ne în întunericul cel mai din afară, unde este plângerea și scrâșnirea dinților și unde focul cel nestins nu va fi de ajuns să ardă toate fărădelegile și nedreptățile săvârșite de noi în viața pământească.

Cugetând la Cine este Făcătorul nostru și Cui slujim noi cu adevărat, cine suntem și de unde am plecat, se naște întrebarea: Suntem noi slugi? Sau suntem vicleni? Să nu facem nedreptate, ci să împlinim toată dreptatea cu milostivire și iubire de aproapele și atunci mai avem o nădejde că Dumnezeu va fi milostiv nouă, slugilor Sale.

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE SPOVEDANIE

Cu ajutorul lui Dumnezeu am intrat în noul an, 2014, ce este declarat în Biserica Ortodoxă Română Anul Omagial Euharistic (al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Împărtășanii). De aceea, în acest număr vom prezenta Învățătura de Credință despre Sfânta Taină a Spovedaniei sau Pocăința.

***Ce este pocăința?** Pocăința este Sfânta Taină prin care credinciosul primește de la Însuși Dumnezeu iertarea păcatelor mărturisite duhovnicului cu zdrobire de inimă.

***Când a fost așezată această Sfântă Taină?** Mântuitorul a făgăduit această Taină Sfinților Apostoli, când le-a spus: „Amin grăiesc vouă: oricâte veți lega pe pământ vor fi legate în cer și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate în cer” (Matei 18, 18; 16, 19). El a așezat-o după sfânta Sa Înviere prin cuvintele: „Luați Duh Sfânt; căroră le veți ierta păcatele, se vor ierta lor, și căroră le veți ține, vor fi ținute,, (Ioan 20, 22-23). Puterea de a lega și a dezlega păcatele o are numai Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cum a dovedit-o cu prilejul minunilor Sale (Luca 5, 20), dar El a dat această putere și Apostolilor (Ioan 20, 21-23) și prin aceștia episcopilor și preoților. Pocăința predicată de Sfântul Ioan Botezătorul și mărturisirea păcatelor care aveau loc atunci (Marcu 1, 4 – 5) au prevestit pocăința și mărturisirea creștină.

***Care sunt condițiile iertării păcatelor prin această Taină?** Aceste condiții sunt: adâncă părere de rău pentru păcatele săvârșite, mărturisirea lor duhovnicului cu hotărârea de a nu mai greși, credința puternică în Hristos și nădejdea în îndurarea Lui.

***Ce este dezlegarea?** Dezlegarea este iertarea desăvârșită a păcatelor și reșezarea celui ce se pocăiește sub puterea harului. Iată ce zice Sfântul Ioan Gură de Aur despre puterea de a dezlega, încredințată preoților: «Locuitori ai pământului și ducându-și viața pe el, preoții au fost cinstiți cu încrederea de a administra cele cerești; ei au primit puterea pe care Dumnezeu nici Îngerilor și nici Arhanghelilor n-a dat-o. Acestora nu li s-a spus: Câte veți lega pe pământ vor fi legate și în ceruri și câte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în ceruri. Stăpânitorii pământului au puterea de a lega, dar numai trupurile. Lanțul, însă, pe care Dumnezeu l-a dat preoților atinge sufletul și e lung până la ceruri. Cele ce fac preoții aici jos, Dumnezeu le întărește sus și Stăpânul aprobă hotărârea robilor Săi. Ce altceva le-a dat decât puterea cerească? „Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 23). Ce autoritate ar putea fi mai mare decât aceasta: „Tatăl a dat Fiului toată judecata” (Ioan 5, 22). Iar eu văd că toată această putere a fost dată preoților de către Fiul».

***Cine poate spovedi sau primi mărturisirea păcatelor?** Numai acela care are puterea și dreptul de a dezlega, adică episcopul și preotul, căci numai Apostolilor și urmașilor lor, episcopii și preoții, le-a dat Hristos puterea și porunca de a lega și a dezlega păcatele oamenilor (Matei 18, 18; Ioan 20, 21-23). Canonul 102 Trulan prevede obligația preoților de a cerceta felul greșelilor mărturisite, pentru a prescrie leacuri potrivite. Preotul deține această putere în virtutea harului hirotoniei în treapta de preot, iar dreptul de a pune în lucrare această putere îl are prin hirotesia în duhovnic. Este bine să nu schimbăm duhovnicul decât la caz de mare nevoie, de pildă când se schimbă preotul sau când ne mutăm în altă parohie.

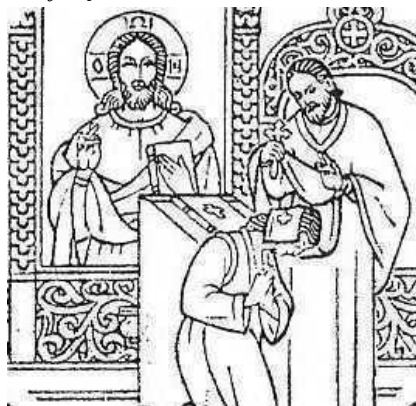
***Cine trebuie să se spovedească?** Toți trebuie să ne spovedim, chiar și aceia căroră ni se pare că nu greșim și nu păcătuim cu nimic. Așa ne învață Sfântul Ioan Evanghelistul, ucenicul cel iubit al Domnului: „Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi. Dacă mărturisim păcatele noastre, El credincios este și drept ca să ne ierte nouă păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea” (I Ioan 1, 8-9). Mai cu seamă bolnavii să se îngrijească a se spovedi și împărtăși, pentru ca sfârșitul să nu-i prindă fără de veste, nepregătiți, adică nespovediți și negrijiți.

***Cum trebuie făcută mărturisirea păcatelor, adică spovedania?** Mărturisirea păcatelor înaintea duhovnicului trebuie să fie: **Completă**, adică să cuprindă toate păcatele săvârșite după Botez sau, mai exact, de la ultima spovedanie, și să nu ascundă nimic din cele făptuite; **Sinceră și făcută de bună voie; Secretă** (făcută în taină); **Cu umilință și cu zdrobire de inimă**, adică cu părere de rău pentru păcatele săvârșite și cu dorința sinceră de a nu le mai face. Simpla mărturisire sau înșirare a păcatelor fără pocăință adevărată și fără hotărâre de îndreptare nu aduce iertarea păcatelor, căci zice Domnul: „De nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel” (Luca 13, 5). Totul este ca, de la o mărturisire până la alta, creștinul să se ostenească a-și îndrepta cât mai mult viața, desăvârșindu-se mereu în virtute.

***Când și de câte ori pe an trebuie să ne spovedim?** Spovedania nu este legată de termene sau soroace anumite din cursul anului. Putem alerga la duhovnic ori de câte ori și oricând simțim nevoia de a ne ușura sufletul de povara păcatelor, sau de a primi mângâierea Harului și nădejdea iertării. Cu cât ne spovedim mai des, cu atât este mai bine. De obicei însă spovedania este legată de posturi. De aceea, porunca a patra a Bisericii ne învață să ne mărturisim păcatele de patru ori pe an, adică în cele patru posturi: al Paștelui, al Crăciunului, al Sfintei-Marii și al Sfinților Apostoli. Cei mai înaintați în cuvioșie și în evlavie să se spovedească în fiecare lună, iar ceilalți, cel puțin o dată pe an, și anume în Postul Păresimilor. Dar să nu amânăm împlinirea acestei datorii creștinești abia în săptămâna cea din urma a Postului, cum se întâmplă de obicei; căci atunci și preotul este ocupat cu săvârșirea sfântelor slujbe și nici vreme de ajuns nu ne mai rămâne pentru împlinirea canonului ce ni se va da. Ci încă din cea dintâi săptămână a Postului să alergăm la duhovnic și să ne spovedim, ca să ne rămână timp de îndreptare și de curățire, pentru primirea cu vrednicie a Sfintei Împărtășanii. Căci tot postul pentru aceea s-a și orânduit, fiind el vreme de pocăință și de îndreptare.

***Care este locul cel mai potrivit unde se cuvine să se facă Mărturisirea?** Este biserica, și anume înaintea icoanei Mântuitorului Hristos. Numai cei bolnavi, sau cei care nu pot veni la biserică, pot fi spovediți acasă la ei.

***Cum se face slujba Mărturisirii și a dezlegării păcatelor?** Preotul, îmbrăcat cu epitrahil și felon, zice obișnuitele rugăciuni începătoare, Psalmul 50 (psalmul mărturisirii și al pocăinței), troparele de umilință și apoi două molitve, în care roagă pe Dumnezeu să ierte păcatele celui ce se spovedește. După aceasta, urmează mărturisirea păcatelor făcute de cel ce se spovedește, fie că acesta răspunde la întrebările puse de preot, fie că mărturisește singur păcatele sale. Apoi cel ce se spovedește pleacă capul sub epitrahil, iar preotul îi citește rugăciunea de dezlegare: «Domnul și Dumnezeul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cu harul și cu îndurările iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine, fiule (N), și să-ți lase ție toate păcatele...». La sfârșit, dacă e cazul, duhovnicul rânduiește și canonul sau epitimia, după felul păcatelor săvârșite.

***Ce sunt epitiimiile sau canoanele de spovedanie și ce scop au ele?** Epitiimiile (canonul sau certarea) sunt mijloace de pocăință rânduite de duhovnic păcătosului care se spovedește, ca de pildă: rugăciuni, metanii, cercetarea bisericilor, fapte de milostenie, posturi, înfrânări de la anumite mâncări sau fapte și altele. Cea mai aspră epitimie este oprirea de la împărtășire pentru un anumit timp. Epitiimiile nu urmăresc pedepsirea păcătosului, ci ispășirea păcatelor și îndreptarea păcătosului; ele sunt ajutoare, exerciții de întărire în virtute și de îndepărtare de la păcat, având ca scop final desăvârșirea și asemănarea omului cu Dumnezeu.

SĂRBĂTORI ÎN IANUARIE

1 Ianuarie 2014: Tăierea împrejur, cea după trup, a Domnului; Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei (Anul Nou)

Astăzi, la opt zile de la Nașterea Sa, Domnul rabdă tăierea împrejur cea după trup, ca împlinind Legea, să dea în lături rânduiala trupestă a legii vechi și să aducă în lume o tăiere împrejur nefăcută de mână: Tăierea Împrejur cea duhovnicească a Sfântului Botez, adică "dezbrăcarea de trupul păcatelor cărnii" (Coloseni 2. 11). Ca Fiu al Lui Dumnezeu și ca mare întemeietor al Testamentului celui veșnic, o dată cu supunerea Sa la rânduiala tăierii împrejur, Domnul astăzi pune capăt, deci, legii vechi și face început rânduielilor Testamentului celui Nou, scris pe tablele inimii oamenilor.

Drept aceea, noi creștinii nu mai suntem ținuți la tăierea-împrejur cea trupestă, dar suntem ținuți să ne supunem și să împlinim rânduielele unei adevărate tăieri-împrejur duhovnicești. Suntem datori, îndeosebi, ca Noul Legământ, întemeiat de Domnul Iisus să săvârșească în noi o deplină supunere față de Dumnezeu, a trupului nostru și a poftelor lui, o deplină dăruire, o deplină pătrundere cu puteri sfinte a acestui trup și a cerințelor lui, lucrare atât de însemnată în lupta noastră duhovnicească, pentru că nu este vorba de o tăiere-împrejur numai a trupului, ci este vorba de o tăiere-împrejur a inimii noastre, adică o tăiere-împrejur care atinge toate gândurile, toate voile, toate simțirile noastre cele mai tainice, îndepărtând tot ce nu poate merge împreună cu o adevărată căutare a lui Dumnezeu.

Și această tăiere-împrejur a inimii nu-i cu puțință fără o adâncă efortare. Sărbătoarea Tăierii Împrejur este însă și sărbătoarea numelui lui Iisus. Că tăindu-se împrejur, Domnul a fost numit cu numele Iisus, cum spusese îngerul, mai înainte de a se fi zămislit El în pântecele Fecioarei. Și praznicul acesta ne aduce aminte ce loc de seamă trebuie să aibă chemarea acestui nume în viața noastră duhovnicească și cât de mare putere are acest sfânt nume: "Că Dumnezeu L-a preînălțat și I-a dat lui nume, care este mai presus de orice nume, ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al acelor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească, că Domnul este Iisus Hristos întru slavă lui Dumnezeu Tatăl" (Filipeni 2, 9 – 11) "Și, acum, Doamne, întinde mâna Ta, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin numele Sfântului Tău Fiu Iisus." (Fapte 4, 29 – 30)".

Aceasta am luat-o de la Sfinții Părinți și o prăznuim o dată cu începutul cununii anului, facem sărbătoare și zi domnească, pentru toate câte Domnul S-a smerit și le-a primit pentru noi. Și dacă s-au întors părinții Săi acasă de la Templu, Iisus a viețuit după firea omenească, crescând cu vârsta, cu înțelepciunea, și cu Darul, spre mântuirea noastră. Dumnezeului nostru, slavă! Amin.

Sfântul Vasile: Acest între Sfinți, Părintele nostru Vasile cel Mare a trăit între anii 330 – 379, în vremea Sfântului și marelui împărat Constantin și, până în zilele împăratului Valens, cel căzut în rățacirea lui Arie. S-a născut în Cezareea Capadociei, din părinți drept credincioși și înstăriți, Emilia și Vasile, tatăl sau fiind un luminat

dascăl în cetate.

Iubitor de învățătură și înzestrat pentru carte, Sfântul Vasile și-a îmbogățit mintea cercetând, rând pe rând, școlile din orașul său Cezareea, apoi din Bizanț, mergând până și la Atena, cea mai înaltă școală din timpul său, unde a întâlnit pe Sfântul Grigorie de Nazians, cu care a legat o strânsă și sfântă prietenie.

A fost înălțat la scaunul de Arhiepiscop al Cezareei în anul 370, în vremuri grele pentru Biserică, când ereticii lui Arie și Macedonie izbutiseră să aibă de partea lor pe însuși împăratul Valens. Sfântul Vasile a dus o luptă aprigă, cu scrisul și cuvântul, luminând creștinătatea și apărând dogma Sfintei Treimi. Și-a atras mânia împăratului și a suferit multe prigoniri din partea lui, pentru apărarea acestei dogme de căpetenie a creștinătății.

Sfântul Vasile a îndreptat și unele lipsuri ale monahismului din timpul său, chemându-i pe moanahi să se nevoiască nu numai în folosul mântuirii personale, ci și în folosul aproapelui. Este cel dintâi Ierarh care a întemeiat, pe lângă Biserică, azile și spitale, în ajutorul celor săraci și neputincioși, îndemnând pe cei înstăriți să folosească avuțiile lor, ajutând pe cei nevoiași și lipsiți.

S-a mutat către Domnul la vârsta de 50 de ani, în ziua de 1 Ianuarie, plâns de credincioșii și de necredincioșii, care-l iubeau și-l cinsteau pentru bunătatea și înțelepciunea lui. Cei zece ani ca Arhiepiscop în Cezareea Capadociei i-au fost de ajuns, pentru ca el să intre în istorie cu numele de Sfântul Vasile cel Mare. Pentru rugăciunile lui, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Ianuarie 2014: Botezul Domnului (Boboteaza)

După întoarcerea Sa de la templul din Ierusalim, unde rămăsese, la doisprezece ani, Domnul Iisus s-a aflat în Galileea, în cetatea Nazaret, unde a crescut, tăinuindu-Și înaintea oamenilor puterea și înțelepciunea Dumnezeirii Sale, până la treizeci de ani, pentru că se socotea necuviință la iudei, ca cineva, înainte de treizeci de ani, să țină rânduiala de dascăl sau preot. Pentru aceasta și Hristos, până la atâția ani, nu a început propovăduirea Sa. Și viețuia în Nazaret cu Precurata Maica Sa și cu Dreptul Iosif, care era tâmplar, cât a trăit el, cu care împreună se și ostenea la lucrul tâmplăriei. Iar murind acela, singur lucra cu mâinile Sale, câștigându-și hrana lui și a Preacuratei Maicii Sale, din osteneala mâinilor, ca să ne învețe pe noi a nu ne lenevi, nici a mânca pâinea în zadar.

Și împlinindu-se acei treizeci de ani și vremea dumnezeieștii Lui arătări venind, ca să se arate lui Israel, cum zice Scriptura, atunci a venit cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie, trimițându-l pe el ca să meargă și să înceapă a boteza cu apă. Și i-a dat lui și un semn încredințat, după care putea să cunoască pe Mesia, Cel ce atunci venise în lume, precum singur Botezătorul ne spune, zicând: "Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: "Deasupra Căruia vei vedea Duhul pogorându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duhul Sfânt." Deci, ascultând Ioan cuvântul lui Dumnezeu, a venit în partea Iordanului, propovăduind botezul pocăinței, întru iertarea păcatelor, el fiind acela de care zisese proorocul Isaia mai înainte: "Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui."

Și ieșeau la dânsul oamenii din toată latura Iudeii și a Ierusalimului și se botezau în râul Iordanului, de la dânsul, mărturisindu-și păcatele lor. Atunci, a venit și Iisus din Galileea la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de la dânsul. Și era vremea când Ioan spusese poporului, zicând: "Vine după mine, Cel mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I dezleg curelele încălțămintelor Lui. Că eu v-am botezat cu apă,

iar Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt." Deci, a venit atunci și Iisus să se boteze, măcar că nu îi trebuia botezul, ca unul ce era curat și nespurcat, și din Preacurata și Preasfânta Maică-Fecioară se născuse, fiind El și Izvorul a toată curăția și sfințenia. Însă, ca Cel ce a luat asupra Sa păcatele a toată lumea, ca Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii, a venit la râu, ca să le spele pe ele cu botezul pocăinței. A venit la ape, ca să sfințească firea apelor, a venit să se boteze, ca să ne gătească nouă scăldătoarea Sfântului Botez; la Ioan a venit, ca acesta să fie pentru dânsul martor nemincinos, ca unul ce a văzut pe Duhul Sfânt pogorându-se peste El, Care se boteza, și glasul Tatălui de sus a auzit. Și L-a cunoscut Ioan cu Duhul și se apăra, zicând: "Eu am trebuința să mă botez de la Tine și Tu vii la mine?" Că Ioan avea trebuință, cu adevărat, de botezul cel de la Domnul, ca acela ce era în păcatul neascultării, cel adus de Adam asupra a tot neamul omenesc. Iar Domnul a zis către dânsul: "Lasă acum, că așa se cade nouă a împlini toată dreptatea." Ca și cum ar fi zis: "Mi se cade Mie să împlinesc și această poruncă a lui Dumnezeu." Că poruncă a Lui era cu adevărat botezul lui Ioan, precum înțelege Sfântul Ioan Gură de Aur.

Și s-a botezat, Iisus, de treizeci de ani fiind, de vreme ce, la vârsta de treizeci de ani, omul se pleacă cu ușurință către tot păcatul. Că grăiește Sfântul Ioan Gură de Aur: "Cea dintâi vârstă a copilăriei are multă neștiință și nebunie; cea de a doua vârstă a tinereților, cu pofta trupească se aprinde; iar cea de treizeci de ani, vârsta bărbatului desăvârșit, aceasta robește pe om tuturor păcatelor. Deci, pentru aceasta și Hristos Domnul a așteptat până la această vârstă cu Botezul, ca la toate vârstele să îplinească voia Domnului și să sfințească firea noastră și să ne dea putere ca să biruim patimile și să putem scăpa de păcatele cele de moarte. Iar, după Botezul Său, Domnul a ieșit îndată din apă, adică, n-a zăbovit în apă. Se spune, în adevăr, că Sfântul Ioan Botezătorul, pe fiecare om care se boteza, îl afunda în apă până la grumaji și-l ținea așa până ce toate păcatele sale își mărturisea și atunci îl lăsa pe el și ieșea din apă. Dar Hristos, fiind fără de păcat, n-a zăbovit în apă, și pentru aceasta Evanghelia zice că a ieșit îndată din apă.

Si, ieșind Domnul din râu, i s-au deschis Lui cerurile, strălucind de sus o lumină în chip de fulger și Duhul lui Dumnezeu spre Domnul, Cel ce S-a botezat, S-a pogorât, la vedere, ca un porumbel. Căci, precum în zilele lui Noe, micșorarea apelor a vestit-o o porumbiță, tot așa și aici, micșorarea păcatului s-a vestit cu asemănarea porumbelului. Și Duhul Sfânt S-a arătat sub această asemănare, fiindcă această pasăre este curată și iubitoare de oameni și blândă și fără răutate și la loc urât nu stă. Așa, și Duhul Sfânt, este izvor al curăției, izvor adânc al iubirii de oameni, învățător al blândeților, vister al bunătăților, și fuge de la cel ce se tăvălește în noroiul păcatului, fără de pocăință. Și, pogorându-se Duhul Sfânt, ca un porumbel, peste Iisus Hristos, s-a auzit un glas din cer, zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit." Aceluia se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.

7 Ianuarie 2014: Soborul Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului

lui Mesia: "Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor" (Matei 3, 2). El este cel dintâi care face ceea

ce predică, prin înfrânarea și viața grea pe care o duce. Îmbrăcat în haină aspră, de păr de cămilă, nemâncând pâine, nici bând vin (Matei 3, 4; Luca 7, 33), hrănindu-se doar cu lăcuste și miere sălbatică, ca un adevărat inger în trup, cum îl arată unele icoane; Botezul lui Ioan nu era botezul nostru al creștinilor. El însuși făcea deosebirea între cele două botezuri: "Eu vă botez cu apă spre pocăință. Mesia va boteza cu Duh Sfânt și cu foc, spre mântuire (Matei 3, 11). Dar Sfântul Ioan, și pentru botezul său, cere: "roadă vrednică de pocăință" (Matei 3, 8), dragoste de oameni, milostenie, dreptate, omenie, osândind pe fățarnicii care-l ispiteau, cărora el le spunea "pui de năpărcă" (Matei 3, 7); atât de mare faimă de prooroc al Domnului își atrăsese Ioan, că mulți se întrebau: "Nu cumva Ioan este Hristos-Mesia?" Iar Ioan le răspundea: "Nu sunt eu Hristos. Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui. Sunt solul trimis să găsesc calea înaintea Lui, Eu vă botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L știți, Care este mai mare decât mine și eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor Lui. Și tocmai pentru aceasta am venit, botezând cu apă, ca El să fie cunoscut în Israel" (Ioan 1, 31); Mântuitorul însuși cinstește pe Sfântul Ioan, ca pe un adevărat Prooroc al Domnului. Vorbind despre Ioan, Mântuitorul spune: "Ce ați ieșit să vedeți în pustie? Un prooroc? Da, vă spun, dar și mai mult decât un prooroc. Adevăr vă spun că, între cei născuți din femeie, nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezatorul" (Matei 11, 7 – 11). Iar dovada cu fața este că Iisus S-a lăsat botezat de Ioan, în Iordan. În toată Evanghelia, dealtfel, Ioan este pentru Mântuitorul, un martor al lui Dumnezeu, de mare încredere; momentul de culme, din viața Sfântului Ioan a fost, însă, momentul când, botezând, descoperă, în sfârșit, printre oamenii din vremea lui, pe Hristos-Mesia, în persoana Domnului Iisus, după semnul ce i s-a încredințat: "Am văzut Duhul pogorându-se, din cer, ca un porumbel și a rămas peste El. Și eu nu-L cunoașteam pe El, mărturisește Ioan, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: "Peste Care vei vedea Duhul pogorându-se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că Acela este Fiul lui Dumnezeu (Ioan 1, 32 – 34). E ceasul din viața Sfântului pe care-l prăznuim astăzi, la 7 ianuarie. E ceasul când Ioan înțelege că, la Botezul său în Iordan, Domnul Hristos era, de fapt "Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii" (Ioan, 1, 29), Care S-a botezat, adică, pentru noi, El fiind fără de păcat; dar, însași slujirea Sfântului Ioan față de Mântuitorul, din clipa aceasta, se schimbă și se face o fierbinte dăruire pentru Domnul Iisus, până la jertfă. Așa, pe doi din cei mai buni ucenici ai săi, Sfântul Ioan îi îndeamnă să se ducă și să urmeze pe Domnul Iisus (Ioan 1, 35 – 40). Iar, când câțiva din ucenicii săi încearcă să deștepte o pornire de invidie în inima învățătorului lor, față de Mântuitorul, Sfântul Ioan, printr-o zguduitoare înălțime de suflet, le răspunde: "Un om nu poate să ia nimic, dacă nu-i este dat de sus. Cel ce vine din cer este mai presus de toți.

Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez". (Ioan 3, 27 – 31); și, iată, acum, și sfârșitul. În lupta lui pentru trezirea sufletelor, Sfântul Botezător nu putea să nu se întâlnească și cu păcatul cel mai scandalos din țara sa: regele Irod Antipa își izgonise legiuita soție și trăia acum cu Irodiada, soția fratelui său Filip. Ioan îi zicea: "Nu se cade, rege, să ai femeie pe soția fratelui tău" (Marcu 6, 18). Dar mânia Irodiadei nu dormea. Mai întâi, ea a căpătat de la Irod, arestarea lui Ioan și întemnițarea lui la Maherus, dincolo de Iordan. La ospățul din ziua nașterii lui Irod, fata Irodiadei, însă, a dansat atât de plăcut, că regele i-a făgăduit orice-i va cere. Și, astfel, prin dansul fiicei sale, Irodiada a avut pe tipsie, de la rege, capul marelui Prooroc. Prietenul Mirelui s-a mutat la cer, ca Mucenic al Legii Domnului.

30 Ianuarie 2014: Sfinți Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur

Pe acești trei Sfinți Părinți: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, îi sărbătorim astăzi laolaltă, ca pe cei mai mari învățători și Păstori ai Bisericii, din toată istoria creștinătății. Viața lor sfântă și învățăturile lor alcătuiesc niște îndreptări de ortodoxie, vrednice de toată lauda și încrederea. Este o dovadă limpede că este rătăcire să nu crezi ca ei. Ei arată la treapta cea mai înaltă "drumul împărătesc" în Biserica Ortodoxă. Ei sunt adevărații ctitori ai Ortodoxiei. Și pentru că, pe lângă darul tălmăcirii Sfințelor Scripturi, ei s-au învrednicit și de înalta treaptă a arhieriei, ei sunt cunoscuți îndeobște sub numele de Sfinții Trei Ierarhi. Viața lor se află istorisită la zilele în care se face pomenirea fiecăruia din ei, în parte. Așa, viața Sfântului Vasile se află la 1 Ianuarie, viața Sfântului Grigorie

Teologul, la 25 Ianuarie, iar viața Sfântului Ioan Gura de Aur, la 13 Noiembrie și la 27 Ianuarie. Astăzi prăznuim doar roadele pe care multa lor strădanie le-a adus Bisericii Mântuitorului Hristos.

Așa, mai întâi, cei Trei Ierarhi au trăit toți cam în aceeași vreme, adică în secolul IV, și toți trei au adus Ortodoxiei și Bisericii chezașia și strălucirea sfințeniei unor oameni cu înaltă știință de carte, cunoscând, nu numai adâncurile învățaturii lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi, moștenită de la Apostoli, ci prețuind, de asemenea, și toată știința și filosofia păgână a vremii lor.

Viețuind, apoi, în anii când Biserica creștină, abia scăpată din prigonirile cele sângeroase ale împăraților romani, ajunsese primejduită de ereziile de la dreapta credință, din pricina mulțimii învățăturilor greșite ce se iviseră, Sfinții Trei Ierarhi au dus o luptă grea și fără încetare, pentru adevărata înțelegere, pentru păzirea drepte credințe apostolice, cu privire, îndeosebi, la dogma Sfintei Treimi, cea mai de seamă Taină a credinței creștine. Și învățătura lor a rămas învățătura ortodoxă, de atunci, de azi și de totdeauna. Fiind toți trei mari ierarhi ai Bisericii, au folosit amvonul, dar fiecare din ei în felul său.

Sfântul Vasile, de pildă, a fost totodată și păstor al mirenilor, dar și mare îndrumător al călugărilor. Cele mai vestite cuvântări ale lui, din amvon, sunt tâlcuiri din Cartea Facerii și tâlcuiri la Cartea Psalmilor. Cât privește rânduielile date de el călugărilor, acum 16 veacuri, ele dăinuiesc și astăzi. Vrednic de însemnat este locul pe care Sfântul Vasile îl dă muncii, alături de rugăciune, în viața călugărilor. Cu adevărat învățător al mirenilor, el unește cuvântul cu fapte, chemând pe cei bogați să sprijine asezămintele creștine întemeiate de el, pentru ajutorarea săracilor, a bolnavilor, a tuturor celor slabi și neputincioși din cetate. Mai amintim, în sfârșit, că Sfântul Vasile și Sfântul Ioan Hrisostom s-au străduit și cu înfrumusețarea și desăvârșirea Sfintei Liturghii din timpul lor, și cele două Liturghii: Liturghia Sfântului Ioan și Liturghia Sfântului Vasile, poartă și astăzi numele lor și se săvârșesc în Biserica Ortodoxă, așa cum le-au desăvârșit ei.

Tot în felul său, a folosit amvonul și Sfântul Grigorie de Nazianz. Vorbitor înăscut, poet și mare teolog, Sfântul Grigorie și-a câștigat renumele de "Cuvântător de Dumnezeu", adică renumele de teolog, tâlmăcind pe înțelesul oamenilor din timpul lui, Taina Sfintei Treimi. Chemat la Constantinopol, cetate care căzuse atât de mult în rătăcirea lui Arie, încât în toată capitala imperiului nu mai rămăsese decât o singură Biserică ortodoxă, Biserica Învierii, după cinci ani de cuvântări în această biserică, starea lucrurilor s-a răsturnat și în toată capitala, nu mai rămăsese decât o singură biserică a lui Arie, toate celelalte fiind ortodoxe. Pentru aceasta a și fost el ales patriarh al Constantinopolului. Puțini teologi s-au ridicat la înălțimea și la adâncimea teologiei lui. Cele mai vestite din cuvântările lui sunt Cele cinci Cuvântări Teologice, ținute de el în biserica Învierii din Constantinopol.

În ceea ce privește pe Sfântul Ioan Gură de Aur, acesta a folosit amvonul, mai ales, pentru învățarea mirenilor, chemându-i spre întoarcerea la Dumnezeu și la milostenie, de la cei mai smeriți, până la cei, mai semeți, îmbărbătându-i și dojenindu-i și dându-le ca pildă viața sa de nevoie, dar și de dârză bărbăție. A fost socotit ca cel mai iscusit vorbitor, pe care l-a avut Biserica. Drept mărturie a cuvântărilor lui, el a lăsat Bisericii, Tălmăcirea Evangheliei după Matei și Tălmăcirea celor 14 Epistole ale Sfântului Pavel. Tălmăcirile lui sunt o adevărată Evanghelie practică.

Sfinții Trei Ierarhi s-au asemănat între ei și prin slăbiciunea lor trupească. Toți trei au avut o sănătate plâpândă. În slăbiciunea vasului lor trupesc sălășluia însă, tăria cea neasemănată a Duhului și cuvântul lor era unit cu fapta. Împodobiți cu asemenea daruri, Sfinții Trei Ierarhi au fost slăviți în toată lumea creștină, dar, mai cu deosebire, în împărăția dreptcredincioasă de răsărit, atât de mult, încât, în chip neașteptat, slăvirea lor a ajuns o pricină de dezbinare între credincioși, acum aproape o mie de ani în urmă, pe vremea când în Constantinopol cârmuia cucernicul împărat Alexie, din neamul Comnenilor.

Erau creștini care-l socoteau pe Vasile mai mare dintre cei Trei Ierarhi ca unul care, ca nimeni alții, a unit cuvântul său cu fapta. Alții, coborându-l pe acesta și pe Ioan, îl socoteau fruntaș al lor pe Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, atât pentru mulțimea cuvintelor lui, cele dulci ca mierea, cât și pentru puterea și adâncimea gândului. Alții, dădeau întâietate lui Ioan, cel cu gură de aur, mai meșter la cuvânt decât toți și îndemnător la aspra pocăință. Și neînțelegerea ajunsese atât de mare, încât creștinii se împărțiseră în cete, care se dușmăneau între ele.

Deci, făcându-se cinstirea lor piatră de poticnire, Sfinții n-au răbdat o ruptură ca aceasta. Drept aceea, s-au arătat ei, mai întâi, câte unul, apoi, toți trei laolaltă, unui, episcop înțelept, care păstora în acea vreme cetatea Euhaitelor, anume Ioan, și i-au grăit așa: "După cum vezi, noi la Dumnezeu una suntem și nici o vrajbă nu este între noi. Fiecare din noi, la timpul său, îndemnați de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea. De chemi pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, sculându-te, poruncește, celor ce se învrăjbesc, să nu se mai certe pentru noi. Că nevoiea noastră, cât am fost în viață și după moarte, a fost să împăcăm pe oameni și să aducem în lume pace și unire. Unește-ne, dar, făcându-ne praznic la câte trei într-o singură zi, și înștiințează cu aceasta pe creștini, că noi în fața lui Dumnezeu, una suntem."

Și, ascultând porunca Sfinților, acest minunat bărbat, Ioan episcopul Euhaitelor, a rânduit pomenirea laolaltă a Sfinților Trei Ierarhi, la 30 Ianuarie, pe vremea împăratului Alexie Comnenul, adunând, ca într-un singur glas, cele trei chemări ale Ortodoxiei: chemarea călugărească a Sfântului Vasile, înalta teologie a Sfântului Grigorie și Evanghelia practică a Sfântului Ioan. Amintim că, tot în cinstea Sfinților Ierarhi, acum trei veacuri, domnitorul Vasile Lupu al Moldovei a înălțat minunata Biserică din Iași, care a uimit multă lume prin frumusețea podoabelor ei. Cu rugăciunile acestor Trei Ierarhi, Hristoase, Dumnezeul nostru, și cu ale tuturor Sfinților, surpă și risipește ridicările eresurilor și pe noi, la unire și la pașnică așezare, ne păzește și cereștii Tale Împărății ne învrednicește, că binecuvântat ești în vecii vecilor! Amin.

EVENIMENTE PAROHIALE

În perioada 15 – 22 Decembrie 2013 în Parohia „Sfânta Maria” din Wellington, Noua Zeelandă, s-au colindat casele familiilor de Români, cântându-se colinde tradiționale românești de Crăciun. Bucuria a fost cu atât mai mare, într-un cântec au fost cântate de un cor format din credincioși din Parohie (15 adulți și 5 copii), iar primirea a fost foarte călduroasă din partea gazdelor. Corul a fost organizat și dirijat de părintele Nicolae Floroiu, dar este demnă de apreciat buna voință a celor ce s-au alăturat corului.

Dat fiind că familiile de Români sunt situate la distanțe considerabile, au fost necesare mai multe zile pentru cuprinderea Parohiei. Astfel în zilele de 15 și 16 Decembrie, au fost colindate familiile aflate în Wellington. În data de 17 Decembrie au fost colindate familiile aflate în zona Johnsonsville, Tawa și Porirua. Pe 18 Decembrie colindele s-au cântat la casele Românilor aflați în Lower Hutt și Upper Hutt.

Momentul culminant al colindelor a fost Duminică, 22 Decembrie, când, după săvârșirea Sfintei Liturghii, la care a participat un număr impresionant de credincioși, s-a organizat un mic concert de colinde în jurul bradului de

Crăciun, moment completa

t de apariția în mijlocul nostru, spre deliciul copiilor și bucuria celor mari, a lui Moș Crăciun. După recitarea câtorva poezii de către câțiva copii, Moș Crăciun le-a împărțit daruri. S-

a servit apoi o cafea și o

mică gustare în Centrul Pastoral Misionar „Preot Gheorghe Speranță”.

asemenea primiți cu bucurie și la Mănăstirea Greacă „Sfinții Arhangheli” de la Levin.

Noi Românii Creștini Ortodocși ne bucurăm din suflet de Praznicul Nașterii Domnului, ca de altfel de toate sărbătorile, dar bucuria noastră este desăvârșită doar atunci când o împărțim cu ceilalți. Noi primim bucurie de la Mântuitorul și dăruim la rândul nostru bucurie! De aceea, mulțumim din suflet celor ce s-au alăturat corului și cântării colindelor cu bucurie, dar și celor ce ne-au primit cu căldură în casele dumnealor.

Sărbători fericite și Anul Nou cu pace și bucurii!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

„Cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. Aceste minunate cuvinte ale Mântuitorului Hristos au fost foarte frumos tâlcuite de Sfântul Chiril al Alexandriei a cărui pomenire o săvârșim la 18 ianuarie:

"Îi îndeamnă iarăși în tot felul să caute ceea ce le este de folos și să voiască să fie îndrumați prin poruncile Lui, în loc să urmeze nepriceperii lor și să se lipsească de însăși viața veșnică. Le arată că cei ce devin mai ascultători față de El își însușesc mai mult folos, fiindcă El este bun și voiește ca toți oamenii

să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului (1 Tim. 2, 4). Dar, deoarece ca Dumnezeu știa că I se vor împotrivi, face ca Rațiunea Sa (Cuvântul Său) să lucreze de la început potrivit chipului lucrării oamenilor ca, atunci când vor veni asupra lor cele ale strămoșilor, să se facă spre mult folos pentru ei, dacă vor voi și ei să urmeze Lui.

Aceasta o și spune Dumnezeu în mod clar. Căci s-a scris despre cei din Israel că i-a călăuzit pe ei ziua prin nor și noaptea întreagă prin lumina focului. Căci, când străbăteau pustia largă, înaintând spre pământul făgăduinței, norul le potolea ziua flacăra soarelui, se înțelege după voia lui Dumnezeu, slujindu-le ca un acoperământ, iar stâlpul de foc îi călăuzea noaptea și, astfel, luptându-se cu întunericul și urmând focului, scăpau de rătăcire, fiind conduși pe calea dreaptă, nesuferind nimic din pricina nopții sau a focului.

Astfel a putut zice: Cel ce urmează Mie, adică cel ce pășește pe urmele învățăturilor Mele, nu va fi niciodată în întuneric, ci va spori în lumina vieții, sau descoperirea tainelor cu privire la Mine îi va conduce la viața veșnică. Domnul, fiind foarte iscusit în cuvinte, nu irită și mai mult furia dușmanilor Lui, spunându-le direct că vor rămâne în întuneric și vor muri prin neascultarea lor, ci le spune aceasta în alt mod, făcând înțelesul cuvântului mai blând. Prin cele ce făgăduiește aici, că cel ce se hotărăște să-I urmeze Lui va avea lumina vieții, tot prin ele arată în mod concentrat că cei ce refuză să-I urmeze vor fi lipsiți de lumina care poate să-i ducă la viață. Căci oare, nu e tuturor vădit și vrednic de aprobat că cei ce fug de bunătatea inimii au parte de ceea ce este contrar?

Deci cuvântul Mântuitorului nostru era adevărat și ceea ce a spus cu delicatețe era neîndoielnic."

JURNAL DE GOSPODINĂ

Prăjitură cu cremă de lapte

Ingrediente blat:

- 4 ouă;
- 150 gr. zahăr;
- 70 ml. lapte/frișcă lichidă;
- 60 gr. unt topit;
- 100 gr. făină;
- 50 gr. cacao;
- 10 gr. praf de copt;
- esență de vanilie.

Ingrediente cremă:

- 350 ml. lapte,
- 20 gr. amidon;
- 150 gr. zahăr;
- esență de vanilie;
- 300 ml. frișcă lichidă;
- 10 gr. gelatină.

Ingrediente sirop:

- 100 gr. zahăr;
- 70 ml. apă;
- 1 lingură cacao;
- vanilie.

Ingrediente glazură:

- 100 gr. ciocolată;
- 70 ml. frișcă;

Mod de preparare blat:

Albușurile se bat spumă tare cu un praf de sare și se lasă deoparte. Gălbenușurile se mixează cu zahărul, apoi se adaugă laptele, vanilia și untul topit. Făina se amestecă cu praful de copt și cacaoa și se pune în compoziție. Se omogenizează bine, apoi se încorporează albușurile, cu o spatulă, amestecând ușor.

Compoziția se împarte în două părți egale și se coc două foi într-o tavă tapetată cu hârtie de copt, pentru 10-12 minute, fiecare.

Mod de preparare cremă:

Laptele se amestecă cu zahărul, amidonul și vanilia. Se pune cratița pe foc și se amestecă continuu până se îngroașă crema. Gelatina se pune în 30 ml apă rece și se lasă să se hidrateze 10 minute, apoi se dizolvă la microunde. Gelatina se amestecă cu crema de lapte și se lasă să se răcească. Frișca se bate până devine rigidă, apoi se amestecă cu crema de lapte răcită.

Mod de preparare sirop:

Toate ingredientele se pun într-un vas și se fierbe un sirop gros, asemănător unei glazuri. În tava cu pereții detașabili se așază prima foaie de blat și se însiropează cu sirop, cu ajutorul unei pensule de bucătărie. Se pune crema și se nivelează, apoi se pune cealaltă foaie și se însiropează puțin. Se pune tava acoperită în frigider pentru 1 oră.

Mod de preparare glazură:

Ciocolata tocată se pune pe bain marie cu frișca lichidă și se amestecă continuu până se topește și se transformă într-o glazură lucioasă și curgătoare. Glazura se toarnă peste prăjitură, se nivelează și se lasă să se răcorească la temperatura camerei, apoi se pune în frigider și se lasă până se întărește.

Prăjitura se taie cu ajutorul unui cuțit încins.

Jurnal realizat de doamna Preteasă Mariana Floroiu

POVEȘTEA VORBEI

Cuiul lui Pepelea. Pepelea este un îndrăgit personaj popular, sărac, dar vesel și comic, tipul poznașului isteț care, aidoma lui Păcală, făcând pe prostul și neștiutorul, biciuiește apucături și năravuri. Vasile Alecsandri a scris piesele Arvinte și Pepelea și Sânziana și Pepelea, iar snoavele despre Pepelea au fost adunate în culegerea lui T. Pamfilie **Firișoare de aur**. Cea mai cunoscută, de unde provine și expresia, este „Cuiul lui Pepelea”. Pepelea și-a vândut casa, păstrându-și numai un cui, bătut în peretele unei odăi, cu dreptul de a agăța acolo haina căciula, etc. În felul acesta îi făcea vizite mereu noului proprietar, spre a se folosi de cuiul care era proprietatea sa. Așadar, „cuiul lui Pepelea” înseamnă pretextul născocit pentru a stingheri pe alții; motivul șubred invocat de cineva spre a se amesteca intempestiv și supărător în treburile altora. S-ar putea ca numele să aibă legătură cu a (se) păpăli „a (se) strivi; a (se) terciui”, ce ar lămurii oarecum snoava cu cuiul din celebra expresie românească. Totodată, nu este exclus ca același nume să provină din limba tracă: BABULE „Inspirație; Tâlc; de Poveste”.

În piesa de teatru „Sânziana și Pepelea”, eroul, după mai multe peripeții, izbutește să se însoare cu o domniță frumoasă foc, în pofida bogaților săi rivali. Cât privește celebrul său cui, se spune că Pepelea, de prea multă sărăcie, s-a hotărât să-și vândă arătoasa casă pe care o moștenise de la părinți. Zis și făcut. S-a învoit cu un bogătan din sat, Arvinte, care pusese demult ochii pe casă, să i-o dea, dar cu condiția să-și păstreze dreptul asupra unui cui din perete, pe care, zicea Pepelea, îl bătuse acolo un strămoș de-al lui. Crezând că a dat de un chilipir, bogătanul s-a învoit și au întărit târgul cu un hrisov. Numai că, încă din prima zi, Pepelea intra în casă de câteva ori, ba să-și pună căciula în cui, ba să și-o ia, ba să agațe o traistă, apoi venea să și-o ia, și tot așa, că i se acrise cumpărătorului. Într-o zi, flăcăul și-a pus în cui o desagă plină cu felurite merinde – ceapă, brânză, slănină, usturoi, niște murături etc. – și... n-a mai venit. A trecut mai mult de o săptămână și cei ai casei au simțit o duhoare de-ți muta nările din loc, așa că... s-au mutat și ei într-alt sat, ca să nu-i mai rădă cei care știau ce se întâmplase. Și-uite-așa a rămas Pepelea și cu casa și cu banii luați pe ea!

DESPRE NĂRAVURI RELE

Adaptare după Anton Pann

*Cu șchiopu-ntr-un loc șezi,
Te-nveți să șchiopătezi.
Și cineva când locuiește
Cu măgarul cel trândav,
Ori păr din el se lipește,
Ori poate vreun alt nărav.
Și cu păcurarul când trăiești
Trebuie să te mânjești.
Și năravu-nrădăcinat
Nu poate fi vindecat.
Pentru că cine orice-nvață
Nu uită în viață.
Fiecare știe că buba cap nu face
Până nu se coace.*

*Și rana dacă se deschide,
Anevoie se închide.
Și de multe ori din zgrăbunța cea mică
Bubă mare se ridică.
Totdeauna foc după foc,
Rău după rău,*

*Dar însă toate
Tot după neam merg,
La tulpina lor alerg.
Din rădăcina cea rea
Odrăslește smicea rea.
Mulți zic: Meserie are bună,
Însă ea nu schimbă firea,
Nici stârpește nărvirea.*

*Pentru că pomul lesne se-ndreptează,
De mic pân' se-ncovoiază.
Căci orice, când o dată s-a strâmbat,
Anevoie-i de-ndreptat.
Și firile când se încurcă
Anevoie se descurcă.
De aceea dă-i, să nu se năvăască,
Nu-l lasă să se sfințească.
Că, pământul până nu-l calcă,
Oale nu poate să-l facă
Și copilul nepedepsit
Rămâne neprocopsit.*

COLȚUL COPILĂRIEI

La cireșe

de Ion Creangă

Odată, vara, pe-aproape de Moși, mă furișez din casă și mă duc, ziua-n amiaza-mare, la moș Vasile, fratele tatei cel mai mare, să fur niște cireșe; căci numai la dânsul și încă la vro două locuri din sat era câteun cireș văratic, care se cocea-pălea de Duminica Mare. Și mă chitesc eu în mine, cum s-o dau, ca să nu mă prindă. Intru mai întâi în casa omului și mă fac a cere pe Ion, să ne ducem la scăldat.

– Nu-i acasă Ion, zise mătușa Mărioara; s-a dus cu moșu-tău Vasile sub cetate, la o chiuă din Codreni, s-aducă niște sumani. Căci trebuie să vă spun că la Humulești torc și fetele și băieții, și femeile și bărbații; și se fac multe giguri de sumani, și lăi, și de noaten, care se vând și pănură, și cusute; și acolo, pe loc, la negustori armeni, veniți înadins din alte târguri: Focșani, Bacău, Roman, Târgu-Frumos, și de pe aiurea, precum și pe la iarmaroace în toate părțile. Cu asta se hrănesc mai mult humuleștenii, răzeși fără pământuri, și cu negustoria din picioare: vite, cai, porci, oi, brânză, lână, oloi, sare și făină de păpușoi; sumane mari, genunchere și sârdace; ȋtari, bernevici, cămeșoaie, laicere și scorțuri înflorite; ștergare din borangic alese, și alte lucruri, ce le duceau lumea în târg de

vânzare, sau joia pe la mănăstirile de maici, căroră le vine cam peste mână târgul. Apoi dar, mai rămâi sănătoasă, mătușă Mărioară! vorba de dinioarea; și-mi pare rău că nu-i vărul Ion acasă, că tare-aș fi avut plăcere să ne scăldăm împreună...

Dar în gândul meu: Știi c-am nimerit-o? bine că nu-s acasă; și, de n-ar veni degrabă, și mai bine-ar fi!... Și, scurt și cuprinzător, sărut mâna mătușei, luându-mi ziua bună, ca un băiat de treabă, ies din casă cu chip că mă duc la scăldat, mă supuresc pe unde pot și, când colo, mă trezesc în cireșul femeii și încep a cărăbăni la cireșe în sân, crude, coapte, cum se găseau. Și cum eram îngrijit și mă sileam să fac ce-oi face mai degrabă, iaca mătușă Mărioara, c-o jordine în mână, la tulpina cireșului.

— Dar bine, ghiavole, aici ți-i scăldatul? zise ea, cu ochii holbatăți la mine; coboară-te jos, tâlharule, că te-oi învăța eu! Dar cum să te cobori, căci jos era prăpădenie! Dacă vede ea și vede că nu mă dau, zvârr! de vro două-trei ori cu bulgări în mine, dar nu mă chitește. Apoi începe a se aburca pe cireș în sus, zicând: Stai, măi porcane, că te căpușește ea, Mărioara, acuș! Atunci eu mă dau iute pe-o creangă, mai spre poale, și odată fac zup! în niște cânepă, care se întindea de la cireș înaintea și era crudă și până la brâu de naltă. Și nebuna de mătușă Mărioara, după mine, și eu fuga iepurește prin cânepă, și ea pe urma mea, până la gardul din fundul grădinii, pe care neavând vreme să-l sar, o cotigeam înapoi, iar prin cânepă, fugind tot iepurește, și ea după mine până-n dreptul ocolului pe unde-mi era iar greu de sărit; pe de lături iar gard, și harșița de mătușă nu mă slăbea din fugă nici în ruptul capului! Cât pe ce să pună mâna pe mine! Și eu fuga, și ea fuga, și eu fuga, și ea fuga, până ce dăm cânepa toată palancă la pământ; căci, să nu spun minciuni, erau vro zece-douăsprezece prăjini de cânepă, frumoasă și deasă cum îi peria, de care nu s-a ales nimica. Și după ce facem noi trebușoara asta, mătușă, nu stiu cum, se încâlcește prin cânepă, ori se împiedică de ceva, și cade jos. Eu, atunci, iute mă răsucesc într-un picior, fac vro două sărituri mai potrivite, mă azvârl peste gard, de parcă nici nu l-am atins, și-mi pierd urma, ducându-mă acasă și fiind foarte cuminte în ziua aceea.... Dar mai în deseară, iaca și moș Vasile, cu vornicul și paznicul, strigă pe tata la poartă, îi spun pricina și-l cheamă să fie de față când s-a ispăși cânepa și cireșele... căci, drept vorbind, și moș Vasile era un cărpănos ș-un pui de zgârie-brânză, ca și mătușă Mărioara. Vorba ceea: A tunat și i-a adunat. Însă degeaba mai clămpănesc eu din gură: cine ce are cu munca omului? Stricăciunea se făcuse, și vinovatul trebuia să plătească. Vorba ceea: Nu plătește bogatul, ci vinovatul. Așa și tata: a dat gloaba pentru mine, și pace bună! Și după ce-a venit el rușinat de la ispașă, mi-a tras o chelfăneală ca aceea, zicând:

— Na! satură-te de cireșe! De-amu să știi că ți-ai mâncat liftiria de la mine, spânzuratule! Oare multe stricăciuni am să mai plătesc eu pe urma ta? Și iaca așa cu cireșele; s-a împlinit vorba mamei, sărmana, iute și degrabă: Că Dumnezeu n-ajută celui care umblă cu furțișag. Însă ce ți-i bună pocăința după moarte? D-apoi rușinea mea, unde o pui? Mai pasă de dă ochi cu mătușă Mărioara, cu moș Vasile, cu vărul Ion și chiar cu băieții și fetele din sat; mai ales duminica la biserică, la horă, unde-i frumos de privit, și pe la scăldat, în Cierul Cucului, unde era bateliștea flăcăilor și a fetelor, doriți unii de alții, toată săptămâna, de pe la lucru! Mă rog, mi se dusesse buhul despre pozna ce făcusem, de n-aveai chip să scoți obrazul în lume de rușine; și mai ales acum, când se ridicaseră câteva fete frumoșele în sat la noi și începuse a mă scormoli și pe mine la inimă. Vorba ceea:

— Măi Ioane, dragi ți-s fetele?

— Dragi!

— Dar tu lor?

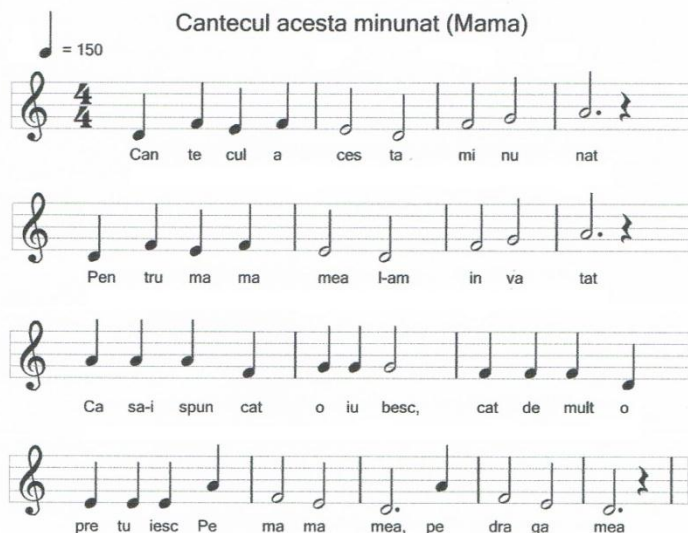
— Și ele mie!...

Cântec pentru copii

Cantecul acesta minunat (Mama)

$\text{♩} = 150$

Can te cul a ces ta . mi nu nat

Pen tru ma ma mea l-am in va tat

Ca sa-i spun cat o iu besc, cat de mult o

pre tu iesc Pe ma ma mea, pe dra ga mea

Cântecul acesta minunat
Pentru mama mea l-am învățat
Ca să-i spun cât o iubesc,
Cât de mult o prețuiesc
Pe mama mea,
Pe draga mea.

Ea îmi stă alături zi de zi
Și mă ocrotește orice ar fi
Lângă ea, e mai ușor
Orice nor e trecător,
Cu mama mea,
Cu draga mea.

Cântecul acesta delicat
Pentru mama mea l-am învățat
Ca să-i spun cât o iubesc,
Cât de mult o prețuiesc
Pe mama mea,
Pe draga mea.

Catârul cu clopoței

de Grigore Alexandrescu

Deunăzi un văcar de sat
Catârului i-a atârnat
Salbă de clopoței,
Numindu-l el îngrijitor
Și înainte mergător
Ciredei de viței.
Însă curând s-a-ncredințat
Că ș-a făcut mare păcat
Cu bietul dobitoc,
Care, cât s-a simțit
Așa împodobit,
Strigă: "O, ce noroc!
În sfârșit, iată-mă chemat
La gradul ce am meritat.
Meritul meu recunoscut

Cum socotiți și dumneavoastră,
Dar eu gândesc că-n țara noastră
Se află așa dregător,
Numit chiar excelență,
Ce cu catârul sunător

De lumea toată e văzut.
Acum de sus am să tratez
Soiul dobitocesc;
Pe nimeni nu mai salutez,
Căci prea mă umilesc."
Așa zicând, așa făcu,
Și plin de îngâmfare
El clopoțeiii începu
Să-i sune foarte tare;
Așa de tare îi sună,
Cât mintea i se răsturnă;
Și el care june fiind
Trecea de cam smintit,
Acum mai mult îmbătrânind
De tot a-nnebunit.

Poate da concurență,
Care se crede om de stat,
Chiar și politic însemnat,
Și care netăgăduit
De clopoței este smintit

Pagini realizate de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

Prima femeie inginer din lume, a fost româncă Elisa Leonida Zamfirescu (n.1887 – m.1973), care în țară a fost respinsă în încercarea de a intra la Școala de Poduri și Șosele (actualul Institut Politehnic) ; ea pleacă la Berlin, unde se înscrie la Academia Regală Tehnică, fiind prima femeie-student la această instituție de învățământ și, astfel, în 1912 devine prima femeie-inginer din lume. Revine în țară, unde activează la conducerea Institutului Geologic Român din București.

Prima femeie arhitect din lume, a fost româncă Virginia Andreescu-Haret (n.1894 – m.1962), care a fost nepoata pictorului Ion Andreescu, căsătorită cu fiul reformatorului învățământului românesc, academician și ministru, Spiru Haret. Ea a lăsat o operă arhitecturală deosebită în țară și un mare renume mondial.

SEATUL MEDICULUI

Dureri de piept - Embolismul Pulmonar

Embolismul pulmonar reprezintă obstrucția unei artere pulmonare. Odată ce artera este obstruată, de obicei de unul sau mai mulți emboli, nivelul de oxigen din sânge scade iar presiunea pulmonară crește.

Embolismul pulmonar cauzat de trombi mari poate determina moarte subită, de obicei în 30 de minute de la apariția simptomelor. Trombii de dimensiuni mai mici pot determina leziuni ireversibile la nivelul inimii și plămânilor.

Simptomele embolismului pulmonar pot include:

- Dispnee (senzația lipsei de aer) apărută subit (brusc);
- Junghi toracici apărut subit care se accentuează la inspirat adânc sau la tuse;
- Creșterea frecvenței cardiace; Creșterea frecvenței respiratorii;
- Transpirații; Anxietate;
- Tuse cu sputa sangvinolentă (secreție cu sânge care provine din căile respiratorii);
- Leșin; Palpitații; Semne de șoc.

Embolismul pulmonar poate fi dificil de diagnosticat, deoarece simptomele sale pot fi identice sau similare cu acelea ale altor afecțiuni, cum ar fi infarctul miocardic, atacul de panică sau pneumonia. De asemenea, unii pacienți cu tromboembolism pulmonar nu prezintă nici un simptom. Există multe alte cauze care pot determina simptome identice cu cele din tromboembolismul pulmonar, de aceea în cazul în care aveți dureri de piept sau dificultate în respirație, vă recomandăm să apelați la serviciile de urgență (Emergency Department / Ambulance).

Rubrici realizate cu ajutorul domnului Dr. Daniel Dinică.

MEDITAȚII

Rugăciune de Vasile Militaru

*Mărire Ție, Doamne Sfinte,
Că mi-ai dat viață, o comoară –
Mi-ai dat lumină, mi-ai dat minte
Și toate câte mă-nconjoară.*

*Să fiu mereu iubit de Tine
Eu voi munci din răsputere,
Mereu voi face numai bine
Și voi fi numai mângâiere.*

*Voi înflori prin fapte bune
Așa cum înflorește mărul
Și-n toată vorba mea voi spune
De-a pururi numai adevărul.*

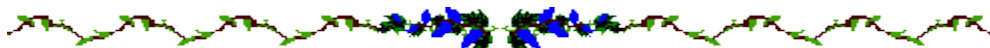
*Cu toți copiii voi fi frate
Și nu voi ști ce este ura*

*Spre clevetiri și nedreptate
Eu, Doamne, n-oi deschide gura.*

*Flămândului s-astâmpăr chinul
Voi frânge pâinea mea în două
Voi fi curat precum e crinul
Scăldat în boabele de rouă.*

*Cu milă inima-mi va bate
Și voi iubi cu milă sfântă
Pe orișicare vietate
Ce-n lumea asta nu cuvântă.*

*Așa mă leg, cu dor fierbinte,
Să-mi fie fapta și cuvântul
Și-așa ajută-mi, Doamne Sfinte,
Cum îmi voi ține legământul.*

DONAȚII

Donațiile individuale ne ajută să completăm misiunea noastră și ne permit să extindem asistența religioasă către toți frații noștri în Hristos pe plan social, cultural și spiritual, conform învățăturilor Sfintei Evanghelii. Parohia noastră este o Organizație religioasă non-profit și este scutită de impozit, iar donațiile dumneavoastră sunt calculate ca o deducere de taxe, pe care fiecare ar trebui să o obțină la sfârșit de an.

Pe baza informațiilor oferite de dumneavoastră, atunci când faceți o donație în contul nostru, vă vom trimite o Scrisoare de donație, ca dovadă pentru deducerile fiscale.

Așteptăm și apreciem foarte mult donațiile dumneavoastră și pentru tipărirea Revistei Parohiale.

Dacă aveți nevoie de informații suplimentare, vă rugăm să nu ezitați să ne contactați!

Datele noastre bancare sunt:

*Banca: **ANZ Bank***

*Nume cont: **Parish Saint Maria Wellington***

*Numărul de cont: **06-0574-0073110-00***

Vă mulțumim!

